

at den Passus i Loven, hvortil han sigtede, angaaer Fremtiden og ikke Nutiden.

David: Jeg har taget mit Ændringsforslag tilbage, — men jeg vuffer ikke, at det skal misforstaaes, hvorfor jeg har gjort det. Jeg har taget det tilbage, fordi det ved den antagne Pensionsscala vilde føre til en Overbebyrdelse af Finantserne; men jeg haaber, at der ved den 3die Læsning vil skee en Forandring i den vedtagne Pensionsscala, fordi den ærede Finantsminister, hvis Anbefaling jeg tør antage meget har bidraget til at faae den til at gaae igjennem, netop bemærkede, „at han forudsatte, at Udvalget vil tage det senere under nærmere Overveielse ved Sagens 3die Behandling, og i alt Fald maatte det kunne være forbeholdt Andre, og maaskee eventualt Regjeringens Medlemmer, at stille en saadan Ændring til den første Deel af Udvalgets Forslag, at den fremtrædende Begunstigelse, som deri ligger for de yngre Embedsmand, kan noget forandres“, og, som jeg forstod den ærede Ordfører, vilde han ogsaa foreslaae en Forandring med Hensyn til den Maade, hvorpaa man har skaaret Remmer af de længere tjente Embedsmænds Hud for at gjøre det Embedsmændene, naar de afgaae efter en kort Tjenestetid, bekvemmere og bedre tilpas. Jeg vil derfor oppebie, hvorledes man agter at modificere den Pensionsscala, som jeg antager kun foreløbigt at være vedtagen, for at see, hvorvidt det ved den 3die Behandling skulde være rigtigt, naar man hverken vil forurette Embedsmændenes Ænker eller vil overbebyrde Staten, at komme frem med et saadant Ændringsforslag som det, jeg har taget tilbage; thi hvorvidt eller hvor meget Haab man end kan have for at faae et Ændringsforslag til at gaae igjennem, anseer jeg det dog for rigtigt, saalænge man troer, at det, man tilsigter, er rigtigt, ogsaa at blive derved. Med Hensyn til de forskjellige Ændringsforslag, som ere stillede til § 10, er der kun eet, som jeg skal omtale, det er nemlig det Forslag af det ærede Udvalg, at Bidrag til Børnenes Forsørgelse gjennem Pensioneringen skulde blive til en Pligt, istedetfor at det hidtil har været facultativt, og, som det i Udkastet er foreslaaet, skulde vedblive at være facultativt. Dette Sidste anseer jeg for at være

rigtigt. Jeg har allerede under den første Behandling udtalt, at jeg ikke kan erkjende, at Statens Pligt gaaer saa langt mod Børnene, som den gaaer imod Ænken, og at Statens Forpligtelse mod den enkelte Embedsmand skulde staae og falde med den Tilfældighed, om han har havt mange eller faa Børn. Jeg kan heller ikke erkjende det rigtigt, at den ærede Ordfører nu paa eengang vil gjøre Pensioneringen til en egentlig Forsørgelse, hvad han, naar jeg ikke tager feil, igaar paa det bestemteste protesterede imod, da min ærede Nabo (Daugaards) Forslag var under Discussion. Jeg kunde ikke stemme for et Forslag, som gif ud paa, at Pensionen skulde rette sig efter Mandens Levealder; og jeg var dengang enig med den ærede Ordfører, som sagde, at, vilde man først komme ind paa Forsørgelsesideen, saa maatte man tage Hensyn til mange Ting. Men det er netop ogsaa af den Grund, at jeg ikke vil gaae ind paa Børneideen (Latter); thi, vil man tage Hensyn til Børneideen eller til Børnenes Antal, saa er der mange andre Ting, som man ogsaa skulde tage Hensyn til. Men man kan virkelig ikke nægte, at, naar man med Opmærksomhed vil forfølge den hele Forhandling, som vi have ført i flere Dage, og naar man vil læse den igjennem fra Begyndelsen til Enden, saa vil man see, hvor let man paa een Maade har gjort sig det, og hvor vanskeligt man paa en anden Maade har gjort sig det; thi man har grebet til ethvert Princip, som laae ved Haanden, og hvortil man troede at kunne støtte det, som man i det Dieblik netop vilde begrunde, og man har derimod hentet Principer langsvejs fra, som man tildeels for lang Tid siden selv havde forkastet, for at sætte noget Andet istedetfor det, som man ikke vilde have frem. Jeg erkjender Vanskeligheden af, at bringe en i alle Enkeltheder consequent Pensionsslov istand, hvori man overalt tager alle de Hensyn iagt, som skulde tages; men man maa dog ikke glemme, at det ei gaaer an, medens man i visse Punkter blot hæfter Blikket eensidigt paa eet Hensyn, at forlange; at Blikket i andre Punkter skal omfatte alle mulige Hensyn. Det er imidlertid ikke for at tillade mig en Critik ialmindelighed over vore Forhandlinger, at jeg